

[Indenrigsministeren.]
for Bykommunernes Vedkommende en Forhøjelse med 2 pCt. og for Landkommunerne en Nedsættelse med 5 pCt. At dette Forslag vil betyde en Forøgelse af Aldersrenteudgiften, er der neppe nogen Tvivl om, med hvor stort et Beløb er det ikke muligt at sige. Nu skal jeg straks her erkende, at den Ordning, der er lovfæstet, for Landkommunernes Vedkommende kan betyde en Vanskelighed i budgetmæssig Henseende, og det har den ærede Ordfører for Forslagsstillerne jo ogsaa nævnt. Hvis et Sogneraad forud søger at lægge et Budget over Anvendelsen af det til fri Raadighed stillede Beløb, kan der opstaa en Vanskelighed, da man ikke kan vide noget bestemt om, hvilke Beløb der i Aarets Løb vil blive brugt til Sygehjælp, Hospitalsbehandling, Medicin o. s. v., men det Forhold var man naturligvis opmærksom paa under Behandlingen af Aldersrenteloven i Samlingen 1926—27. De Undersøgelser, der den Gang foretoges, syntes at vise, at man kunde budgettere indenfor rimelige Grænser og dog faa fornøden Dispositionsfrihed, saaledes at det Beløb, der er stillet til Disposition, under normale Forhold, hvor ikke særlige Vanskeligheder indtraadte, vilde være tilstrækkeligt til at afholde de særlige Ydelser, her er Tale om. Jeg maa da ogsaa sige, at til Ministeriet er der kun indgaaet een skriftlig Henvendelse fra en Landkommune i Anledning af dette Forhold.

Jeg maa i det hele taget finde, at det er for tidligt, man fra Forslagsstillerens Side søger at beskæftige sig med dette Forhold og at træffe Afgørelsen deraf, thi jeg minder om, at man har jo endnu ikke faaet de endelige Regnskaber for det første Halvaar, hvori den ændrede Aldersrentelov har været gældende, nemlig Halvaaret 1. Oktober 1927 til 31. Marts 1928. Regnskaberne for dette Halvaar revideres for Tiden i Amterne, og de kommer neppe ind til Ministeriet før i Februar—Marts, maaske for de sidste Kommuners Vedkommende først i April Maaned næste Aar. Først til den Tid vil man i Ministeriet kunne have Vidende om, hvorvidt det personlige Tillæg har været brugt op ude omkring i Kommunerne, saaledes at man først da paa et virkelig reelt Grundlag kan danne sig et Skøn om, hvorvidt der er nogen som helst Grund til Ændringen, som er foreslaet paa dette Punkt, eller ikke.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mindede om, at Sagen havde været til Behandling paa de samvirkende Sogneraadsforeningers Delegeretmøde i dette Efteraar. Mødet fandt Sted den 27. Oktober. Det er

ganske rigtigt, at fra Sogneraadsforeningen for Viborg Amt blev Sagen ført frem paa Delegeretmødet med Forslag om at optage en Forhandling med Regering og Rigsdag om en Ændring af Aldersrentelovens § 6, saaledes at den bestaaende Forskel mellem Købstadkommuners og Landkommuners Adgang til Ydelse af personligt Tillæg blev fjernet. Den ærede Ordfører gav en Skildring af de Forhandlinger, der førtes paa Delegeretmødet om denne Sag, og udtalte, at der rejste sig Røster baade for og imod. Dette kan for saa vidt være rigtigt, men for at give Tinget den rette Opfattelse vil jeg dog ikke undlade at bemærke, at Indlederen, Formanden for Viborg Amts Sogneraadsforening, kun fik Støtte fra en eneste af de delegerede, medens de andre Talere oplyste, at alt stod meget vel til hos dem, og at man i hvert Fald var af den Opfattelse, at det var for tidligt allerede nu at skride til Ændringer paa det omhandlede Punkt. Forhandlingen endte med, at de delegerede overlod det til Bestyrelsen for de samvirkende Sogneraadsforeninger at foretage nærmere Undersøgelser i de forskellige Kommuner efter disses Art og Størrelse af dette Forhold og dernæst tage under Overvejelse, om der paa det tilvejebragte Grundlag skulde rettes en Henvendelse til Regeringen om en Ændring i Aldersrentelovene § 6 i den antydede Retning, eller om dette ikke burde ske. Nu synes jeg, at naar Sagen ligger saaledes, saa er den i de rette Hænder, saa er det Arbejde jo i fuld Gang, som er fornødent for at tilvejebringe et Grundlag for en saadan Ændring i Lovgivningen, og saa synes det mig, at de ærede Forslagsstillere indtil videre kunde have taget denne Sag fuldkommen med Ro, i hvert Fald indtil de maatte blive klare over, at Regeringen overfor velbegrundede Fordringer i saa Henseende vendte det døve Øre til. Men det har de ærede Forslagsstillere, som tror at have en Mission overfor Aldersrentenyderne at udføre hvert eneste Efteraar, selvfølgelig ikke kunnet vente paa. Det forstaar jeg ogsaa meget godt, thi saa vilde den umiddelbare Virkning for de Herrens Vedkommende af et saadan Ændringsforslag jo i hvert Fald udeblive.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har i de Bemærkninger, han nu fremførte, ogsaa talt meget om Virkningerne af den aarligt tilbagevendende Brændselslovgivning, som det ærede Medlem synes at mene at han ogsaa fik vedtaget i forrige Rigsdagssamling. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at dette ikke er Tilfældet. Den Brændselslov, som det ærede Medlem efter gam-